

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.



Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Čebelam škodljive rastline. — Kervnica. — Čebelarstva prihodnost — letošnja poročila. — Dopisi. — Dar in zahvala. — Nenavadni primerljeji. —

Čebelam škodljive rastline.

(Po „Illustr. Bienenzuchtsbetrieb“.)

V dosedanjih listih „Slov. čebele“ je bilo že mnogokrat govorjenje od raznih međunosnih rastlin in cvetlic; zaradi popolnosti pogledimo enkrat tudi čebelam škodljive, tedaj struponosne rastline. Mnogo čebelarjev je, ki trdijo, da médeni snovi nekaterih rastlin škodujejo čebelam, ter napravljajo bolezni, ktere so ostrupenju zelo podobne. Tako na pr. dr. Ahlefeld, dr. Burton, tudi Dzierzon in mnogo drugih. Vredništvo pové naravnost, da ni tega mnenja; predsednik našega društva blagorod. gospod baron Rožič ima navadno po štiri, pet velikih čebelnjakov napolnjenih (če se ne motimo, prezimuje letos 230 panjev), tedaj mu skušnje ne manjka, pa vendar do zdaj ni zapazil nikakoršnega rastlinskega ostrupenja čebel.

Pravijo, da največje število strupenih rastlin ima rodovina „ericinea“ — resja, kteri prištevamo tudi našo domačo spomladno in jesensko reso. Ravno od teh dveh trdijo nekteri čebelarski pisatelji, da čebelam napravljajo in vzrokujejo omotico, jih tedaj nekako ob zavest pripravijo, omamijo. (Znabiti vpijanijo? Vredn.) Da je to popolno napačna misel, nam bo gotovo pritrtil vsak čebelar po celem Slovenskem svetu. Nam pa je resa prav ljuba in našim čebelam prav koristna, bodi-si spomladna ali jesenska; ker, kakor „od nekdanj tû prebiva naš rod,“ se tudi od nekdanj ukvarja s čebelarstvom. kako neki, da bi stoletja ne bili zapazili njene škodljivosti? Bi moglo le naše resje drugačno biti, ali pa čebele, kakor po drugih krajih; kar bi bilo ne mára pa spet težko dokazati.

Dalje dolžijo enakih pregreh sledeče rastline: rovša razna plemena; divje ali volčje češnje; lisjak ali pasja smrt (daje po „Stern-u strupen méd) ravno

tako (trdi Stankovics v Banatu) dela beli teloh, divji poper, volčji koren, ru-deči naprstek in cvet malih črnih hostnih češenj.

Mi vsemu temu malo ali nič ne verjamemo. Baron Rožič sam pričuje, da ima blizo svojih čebelnjakov grič poln divjih volčjih češenj; pa ostru-penja ni nikolj nobenega zapazil, pač pa, da čebele prav malo in redko kdaj to zelišče obiskujejo.

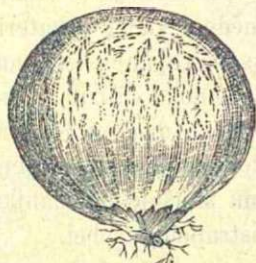
Ker ravno od omotice ali omamljenja čebel govorimo, dostavljamo reči, ktere čebele res omamljajo in sicer: izleček tobaka, (tudi le dim) nikotin; na-sproti pa gotovo vemo, da cvet tobaka (*nicotiana rustica*) ni čebelam prav nič škodljiv, ampak prav koristen, ter ga čebele tudi prav rade obiskujejo. Posebno velikokrat se rabi za omamljenje čebel krvnica ali pezdec (*lycoperdon bovista*); glej naslednji članek. Na Angleškem rabijo za omamljenje čebel zlasti zelenca ali klor in žvepleni éter — puh: včasih vsakega nekaj, včasih vsakega po-sebej. Popolno usmrtivna je žveplena kislina v pitancu, kar se posebno v na-domestivnih pitancih n. pr. korunovem sirupu pogosto nahaja.

Škodljivo in nevarno moramo tudi imenovati ravnanje nekterih čebelarjev, ki hočejo s potresanjem praha zoper mrčese (Insektenpulver) črve v panju po-končati. Prah res črva pokonča, pa z njim tudi — čebele.

Krvnica

(Po „Illustr. Bienenzuchtsbetrieb“.)

Ker smo že ravno v prejšnem članku o rastlinah govorili, kterim se, če tudi napačno omamljiva lastnost za čebele pripisuje; poglejmo tù rastlino, ktera res to lastnost ima. Cvetlica sicer ni, še manj medúnosna, če-bele na nji nikoli ne berejo, vendar je za čebelarja za-nimiva, ker zamore ž njo res čebele omamiti za neko-liko časa, da namreč potrebna opravila ložej opravi. Ta rastlina je krvnica, ali krvna goba; marsikje ji pravijo pezdek ali tudi pezdec. Vreduje se med glive, podobna je potlačeni krogli; raste naj rajši po pašnikih, ledinah in obraščenih homcih; velikosti je orehove ali srednjega jabelka, po nekterih krajih zraste velika, kakor otročja glava. Meso ima od začetka belo, marsikje krvnice tudi jedó kakor druge glive; al doraščena postane rumenkasta, središče kašnato; bolj ko se stara, bolj se tudi sredica v prah spreminja in kedar unanja koža počí, se prah na vse kraje raz-kadi ter le še meh za nekoliko časa stoji, dokler tudi ta zgine.



Krvnica.

Da se gliva zamore rabiti v omamljenje čebel, se mora tako-le z njo ravnati: Naberati jo je treba meseca julija in avgusta, dokler je navadno še bela in sočnata. Suši se potem na solncu, dokler rujavkasto barvo dobí; da se sušenje pospešuje, je dobro tudi jo pri ognju sušiti. Med sušenjem je treba glivò nektrekrate z raztopljenim solitarjem pomočiti. Suha se potem prav na suhem

kraju shranuje, ker goba je in vlažnost silno rada pije, ter se tudi rada spridi. Zato je tudi treba preden se rabi, jo spet malo posušiti, ker sicer ne gori.

Za pokajenje in omamljenje čebel se vzame en del tako pripravljene krvnice in dva dela navadne gobe ali tudi trohlenega lesa, ter se vse vkup dene v kako plitvo posodo. Goba in gliva se potem na več krajih zažge, pokrije z drateno mrežo in panj na-njo postavi. Kdor ima pa kak strojček za pokajenje, je toliko boljši, ker ni treba ne posode, ne mreže. Da se morajo špranje pred zamazati, če hočemo, da bo omamljenje hitrejše in popolniše dovršeno, se tako umé. Od začetka čebele zeló završijo, sčasoma pa vtihnejo; dobro je panj nekaterekrat stresti, da se čebelna gruča razpustí, sicer so le površne omamljene, srednje in na dnu sedeče pa za omamljenje malo vedajo.

Omamljajo se čebele, kedar hočemo panju drugo matico dati, ali kedar hočemo dva ali več slabih panjev zediniti, ali tudi kedar jim hočemo kaj medú vzeti. Angleži namesto tega rabijo klor, ktereга se 1 lot na plitev krožnik dene, z gosto mrežo pokrije in panj gori postavi. Kedar čebele vtihnejo, se panj brž proč vzame in potrebno delo dovrši. Potrebno je panj precej po omamljenji tudi zato proč vzeti, da se čebele spet prebudijo, sicer bi znale za vselej zaspati.

Eno uro je neki delo brez nevarnosti, če ga umen čebelar opravlja.

Dostavek vredništva. Kakor smo prvi članek o dozdevno strupenih rastlinah našim bralcem podali, dasi smo drugačnega mnenja, tako podamo tudi tega o omamljenji čebel, da naši čebelarji zvejo tudi razna mnenja in ravnanja čebelarjev po družih deželah. Skušnje o tej reči nimamo, ker krvnice in sploh omamljenja čebel nismo nikoli rabili. Dasiravno smo od tega v nemških čeb. listih in knjigah mnogo brali, mislimo, da je vse to umnemu čebelarju nepotrebno. Njemu zadostuje navadni dim tobaka, cunje ali kakega trohlenega lesa, od zdaj zanaprej zlasti priporočen društveni kadilnik s tlečo gobo. Rabe krvnice tudi sicer po Kranjskem in bližnjem Štajerskem nismo nikjer zapazili in mislimo, da ni nikjer v navadi. Da bi jo kje za jéd pripravljali, nam tudi ni znano. Na Dolenjskem krvnice sem ter tje spravljajo, pa le popolno zrele ter imajo prah kot pomoček o spečenini. Kar čebelarstvo tiče, bi mogli še spodnje, izletne dile prevrtati, da bi panje zamogli postavljati nad tlečo glivo, ker so po Slovenskem večidel cele in so le pokrovi prevrtani zarad naloge. Pač bi se zamogel tudi panj obrniti, ter prevrtani pokrov nad posodo s tlečo gobo povezniti, pa sitnosti so vendar le in dostikrat ne mara še zastonj. Slab panj z malo in raztreseno sedečimi čebelami bi bil res kmalo omamljen; ali čebel panj se ne dá tako kmalo panati. — Saj še dostikrat za žveplo ne porajta. Lahko bi se tedaj tudi pri tem delu zgodilo, da bi bilo zastonj ali celó v škodo, to je, da bi bilo le nekaj čebel omamljenih, druge ne, toraj zastonj; ali pa da bi bilo nekaj čebel omamljenih do smrti, preden bi bile vse zadostno omamljene. Hočemo panju matico pridejati, ali dva slaba panja združiti, imamo boljši pripomoček, namreč že omenjeni brizgalni kropilnik (refrešiser) glej l. 1874. štev. 7.

Čebelarstva prihodnost — letošnja poročila.

Čebelarstvo pred malo leti popolno zanemarjeno, se če dalje bolj razvija. Mnogokrat sosed za soseda ni vedil, ali se s čebelarstvom peča ali ne; koliko manj pa se je slišalo ali vedlo, kaj se v bližnji deželi godí; za delovanje inostranskih dežel se že tako nobeden zmenil ni. Vse drugače pa je nekaj let sèm. Skoraj že vsaka dežela ima svoje čebelarsko društvo, tako n. pr. Moravska, Češka, Štajerska, Zgornjo- in Spodnjo-Avstrijska, Tirolska, Kranjska i. t. d. C. kr. vlada vsako društvo bolj ali manj podpira, dostikrat prav zdatno, kakor je našim bralcem že znano. Vsa društva si prizadevajo razširjevati premakljivo delovanje s podukom, razdeljenjem novih panjev, po shodnih zborih itd. In res bolj ali manj je premakljivo delovanje že skoraj da povsod kolikor toliko vpeljano, ki pred malo leti še po imenu ni bilo znano. Kar nam je nedavno neki župnik rekel, skoraj sploh veljá: „Nekak posebni duh se je mojih faranov polastil; vsak bi rad izvrsten čebelar bil, drug družega si prizadeva prekositi.“ Res imamo mnogokrat priliko opazovati, kako željno nekteri društvenega lista pričakujejo; kako pazno pregledujejo razstavljeno čebelarsko orodje, ter si to in uno naročajo; kako ponosno nekteri pripovedujejo, koliko so nekdej panjev prezimovali, koliko pa zdaj; kaj so pri čebelarstvu skusili i. t. d. Pravo tako! Gotovo ga ni nikjer bolj nedolžnega veselja in dobička, kakor ravno pri čebelarstvu. Naj bi le tudi do zdaj malomarne, celó zanikerne (tudi takih je še premnogo — tem hočemo drugikrat levite brati) prešnil, ter jih za pošteno poslo ogreval; gotovo bi več veselja našli, kakor po krčmah in drugih dvomljivih ali celó pregrešnih potih, ter tudi našli največi dobiček, če že ne na pr. o slabi letini pri čebelnjaku, pa gotovo domá pri svojem gospodarstvu in rodovini. Upati smemo, da se bo čebelarstvo čedalje bolj razširjalo, ter tudi blagostanje čebelarjev množilo bodisi o denarnem ali nrvnem oziru. V dokaz rečenega navodimo razne dopise — krajše in daljše — kakoršne smo ravno prejeli. Zraven poročila o letošnji letini vsak dopis omenja več ali manj o napredku čebelarstva, ter izreka up, da se bo čebelarstvo kmalo povzdignilo na vse večo stopnjo, kakor je zdaj.

Dopisi.

Dopis iz Dola. Fr. J. — Ker naša „Slov. čebela“ od vseh krajev donaša naznanila o stanju čebelarstva, ktere čebelarji prav radostno čitamo, naj dodam tudi jaz nekoliko verstic iz naše okolice. Prvi spomladni lepi dnevi so nam dajali upanje, da dobimo prav zgodnje roje, ter tako ložej pozabimo prejšnje slabe letine. Al bil je račun brez krčmarja. Kakor lepo je bilo meseca marca in prvo polovico aprila, tako slabo drugo polovico aprila in majnika. Pozni mraz in dež je čebelam vse vzel, kar jim je dalo lepo poprejšno vreme. Imel sem konec majnika le tri roje, kakih 30 pa junija. Smem biti pa zadovoljen, ker marsikje so imeli več panjev, pa nič rojev. Pozni roji so letos tukaj prav radi vhajali — menda zavolj vročine —, le meni jih je šest vpeljalo.

Čez leto so bile pa čebele še precej dobre in nenavadno težke, da smo se vnovič naj boljše letine nadjali. Al spet je bil znani račun! Najboljši teden ajdovega cvetja ni le deževalo, ampak kar plohe so se vlivale. Zarad tega so panjevi silno veliko čebel zgubili — ne mara da blizo za roj vsaki panj. Ko je pa lepše vreme nastalo, so delale prav pridno. Opazoval sem, da so nekteri močni panji 3 do 5 funtov na dan nanесли. Za plačo pridnosti sem tudi vse dobre panje čez zimo pustil, beračev pa ne trpim več v čebelnjaku. Sploh imamo tū srednjo letino.

Jaz čebelarim še le od tistihmal, kar se je čebelarstvo družstvo pričelo, tedaj komaj dve leti; si toraj lahko mislite, kako težko pričakujem in pazno prebiram društveni list, da bi se kaj bolj izuril, ter ne bil le mojster-skaza. Skušenj vam po tem takem se vé da ne morem veliko naznanovati; nekoliko se pa vendar vsako leto primeri. Tako sem bil jaz čebelnjak postavil po nasvetu starega čebelarja naravnost proti jutru. Al burja mi je tudi naravnost skozi žrelca v panjeve brila in pridne čebelice so se mi obnašale prav slabó, odkar sem čebelnjak bolj proti poldnevu obrnil, je veliko boljše. — Od začetka sem si večkrat mislil, da bolj neusmiljenih živalic ni pod solncem, kakor so čebele — da bi ne bil toliko veselja do čebelarstva imel, bi bil vse vkup v hosto zapodil. Nobenega usmiljenja nimajo s ptujimi, tudi le zmotene brž podavijo; nobenega bolnika ne trpijo med seboj; še celó gospodarja ne poznajo, ki jim vendar dobro hoče in streže. Pa skušnja kaže, da se sčasoma na človeka navadijo. Mene so od začetka dostikrat navile, da sem kar pobegniti mogel; zdaj smo se malo sprijaznili, le še kaka sitnica včasih ne da pokoja, dokler svoj strupeni žolč spečá, ter si s tem smrt nakopá. O taki priliki rabim po nasvetu nekega čebelarja „astro-montano“; bral sem pa te dni, da je prav dobra apnena voda, s katero naj se rana pomaže. Je li res?*) Kaj je takrat naj boljši pomoček?

Čebelarjev imamo v okolici veliko, ki prezimujejo 2 do 30, celó 70 panjev. Prav izurjen čebelar je orglar pri sv. Heleni, ki je imel letos kakih 100 panjev. Naj več panjev ima neki kmetovalec v Ihanu; od njega se to posebno pripoveduje, da čebel nikoli ne pita in ima vendar vedno prav dobre čebele. (Mora že znati in vediti, kaj se sme čez zimo pustiti; tako na tanko po črki pa tudi ne bo res, ker vsih primerljejev naj umniši čebelar ne more niti previditi, niti odvrniti. Vredn.) Opomniti pa moram, da je okolica vsa pripravna za čebelarstvo. Reso imamo spomlad in jesen; prav obilno je vrbovja, sadnega drevja, kostonja in borovničevja; v jesen se vé da ajde.

Čebelice so nam res v naj lepše in nedolžniše veselje in kadar Bog svoj blagoslov dá, se nam tudi dobiček dobro prileže. Prav imate toraj, da čebelarstvo vedno priporočate. Pozdrav vsem čebelarjem! Saj so navadno boljši in mirniši ljude memo družih!

Dopis iz Tominskega. Ne zamerite, če se enkrat oglasi tudi priprosti kmetič v vašem listu; pa saj vem, da ne bote zamerili, čebelar je vsim čebe-

*) Nam ni znano. Naj boljši je, brž želo vun vzeti, ter rano stiskati, da se kolikor mogoče strup iztisne. Pomočkov se nasvetuje mnogo; med vsemi ne mara bo laško olje in slana voda še naj boljši. Vredn.

larjem v žlahti in rad posluša in bere, da je le kaj od čebelarstva, naj se že godí, ker se hoče.

V naših golih pustih hribih ni bilo boljše letine za čebelarstvo, kakor lanska. Vlani l. 1873 sem imel spomlad sto panjev, in nobeden se mi ni skujal, da bi saj enkrat ne bil rojil. Zavolj medú pa lanske letine ne morem preveč hvaliti. Prav tako hudo ni bilo, kakor marsikje, ker so čebele na pozni Kraški ajdi nekoliko dobile, pa z obilnostjo hvaliti se tudi ne moremo.

Al tako slabe letine, kakor letos 1874 pa tudi še nikoli. Od 60 panjev nisem dobil — ne enega roja. Takega pa še ne! Pa en dober roj vse eno imam. Priletel je bil 21. junija pred moj čebelnjak, ga en čas ogledoval, in — menda mu je že dopadlo — vsedel se je na drevo. Ponudim mu stanovanje, ter ga v panj ogrnem in v ulnjak spravim. Videl sem, da je bil truden in lačen, zato mu dam na večer dosti strdí. V zahvalo mi je drugi dan precej spet rojil; pa sit in potepanja navajen, je šel v gojzd v senco. Ti nehvaležen lenuh in lakoten potepuh! Le pojdi, boš že spet prišel, sem v naglici rekel; mislil pa nisem tako. Pa glejte! res je tretji dan prišel; spet nekoliko ulnjak ogledoval in se na tisto drevo vsedel, kakor v prvič. Jezno sem ga pogledoval, in ga mislil pustiti. Kaj bi neki lenuha pital, mar méd svojim pridnim čebelicam dam. Pa — saj veste kako je — jeza čebelarjeva se kmalo poleže, kedar vidi, da roj na veji visí; usmili se ga, kakor mati svojega zanikrnega potepenčka. Odbral sem mu spet še lepši panj s premakljivimi dilicami, in še celó lep nov sat z medom mu dam, enega pa z mlado zalego. Drugi dan je še malo pohajkoval in se ogledoval, tretji dan je pa že hlačiice nosil (obnožje) in je zdaj prav priden. Ker poznam, da ima rodovitno matico, sem ga za pleme odločil.

To sem vam zato bolj natanko popisal, ker sem na to vižo že veliko vhajalcev spreobrnil, da so doma ostali in pridno delali. Z žetevjo medú smo pa letos zadovoljni. Pri nas kaj pak da bi panji ne bili težki, al prenašamo jih vselej na Kras, ker tam še lepo ajda cvetè, ko je po drugod že nikjer ni.

Le to je hudo, ko nas prenašanje ali prevaževanje veliko stane; potem moramo pa še tam plačevati in sicer komuni (v srenjsko denarnico) in še posestniku. Če za oboje vkup ne pride več, kakor po 15 kr. od panja, smo prav zadovoljni; pa dostikrat smo mogli še več plačati. Tako sem vam že nekaj iz naših krajev povedal; če hočete, bom drugikrat še kaj, ker sem že star čebelar in sem že marsikaj skusil. *)

A. K. iz Police.

Iz Laškega. A. P. Ali kaj prejmete dopisev iz Laškega? Brali še nič nismo (ker mi nič prejeli nismo). Znabiti bote rekli: kdo se na Laškem za Slovence zmeni; pa ni res tako. Na italijanskem Laškem, znabiti da ne; na Štajerskem Laškem pa prav močno, tako da naši nemškutarji še prav spatí ne morejo, če saj slovenskega posla nemški ne ozmirjajo. Pa bom rajši tiho od tega, ker vi se tako s tem ne pečate (res da ne, kar koli pa je od čebelarstva, nam bo vselej všeč, vredn.); tedaj pa rajši od čebelic kaj.

Pri nas je čebel silno veliko na število, panjev bi pa lahko več bilo. Kraj je pri nas za čebelarstvo ugoden: večje ali manjše doline in ravnine med go-

*) Lepo prosimo, nam bo vselej drago.

rami; sadja imamo dosti, semter tje resja, spomlad in v jeseni ajdo, kakor sploh po Slovenskem. Novi panji s premakljivim satovjem so pri nas znani, pa poprijemljejo se jih še prepočasno. Pred kakimi 12 leti — ali je že več, ne vem prav — so nekdanji kaplan g. Matija Arzenšek take čudne panje imeli, da so vsaki sat lahko vun vzeli, kadar so hotli in ga v drugi, tretji panj prenesli. Takrat smo se silno čudili, zdaj pa že to ni več coprnija. Pametnim čebelarjem je vse to prav všeč, samo to trdijo, da nimajo časa se s tem vkvarjati. Čudni ljudje! Kedar pa čebele obilno nanesejo, pa imajo čas, čebele podirati, méd odločevati, vosek kuhati in na zadnje še vse to prodajat nositi, ter denarce spraviti. Jaz mislim, komur je dobiček všeč, mu mora tudi delo biti — „brez muje se ne obuje“ sem včasih slišal. Pa že bo počasu, saj nekoliko boljši je vendar le zmiraj. Letina za čebelarstvo je pri nas zeló taka, kakor povsod: ni prav slaba, pa tudi ne najboljša. Toliko pa upamo, da lakote nam ljube čebelice ne bodo pomrle, če jih zima ali kaka druga uima ne bo ugonobila. Bog vas obvaruj in vse čebelarje!

Št. Vid na Dolenjskem. V zadnjem listu „Slov. čebele“ se je nekdo tudi od tod oglasil, al opravil je prav v kratkem; no pa za tisti čas je povedal zeló vse. Naj še jest malo dostavim, če vam je všeč.

Kraj je pri nas za čebelarstvo prav pripraven. Za zgodnjo pašo imamo veliko sadnega drevja, pozneje naj lepše travnike in v jesen vse belo cveteče ajde. Slaba paša je pri nas o poletji; kedar travnike pokosijo do ajde, je skoraj zeló vselej lakota, posebno za pozne roje. Po hribih proti Javorji in Šmartnem imajo tudi kostanj; zato marsikteri svoje čebele v hribe prenašajo ter jih še le v ajdo spet domú prinesejo. Čebelarjev je pri nas prav veliko. V mojih mladih letih je bilo le nekaj bolj znanih čebelarjev, zdaj pa skoraj vsak čebelari kolikor toliko. Da bi bili pa vaši panjevi zeló razširjeni, si ne upam trditi, dasiravno nam premakljivi satniki tudi niso popolno neznani. Vaše čebelarsko društvo tudi menda nima tukaj veliko udov; nekoliko se vam jih je letos skujalo, ki so bili že zapisani. Vem za kake tri ude, katerim je nekaj po pošti došlo (poštne podvzetnice — vredn.), pa niso vedeli kaj začeti s takim papirjem, ter so ga nazaj poslali. Ker jim potem več list ne dohaja, so menda že zbrisani. *) Pa zato nikar ne obupajte. Mi kmetje smo sploh počasni se kaj novega poprijeti; kadar se pa omajamo, potlej pa že gré. Sploh bi bilo želeti, da bi nam malim veliki čebelarji z izgledom svetili: „Če ne vidite čudežev, pa ne verjete“ je enkrat Kristus rekel. Zeló taka je s kmetiškim ljudstvom; k vsaki novi reči le z glavo zmajuje in čaka, kako se bo potrdilo. Še le, kedar dobiček z rokami prime, prime tudi za delo, da je kaj. **)

*) Se vé, da so. Opomnjeno je bilo dvakrat — trikrat, da naj letnino plačajo, kteri mislijo udje čebelarskega društva ostati in poslednjič (glej 2. list 1874.) tudi povedano, da se bo tretji list le še tistim udom pošiljal, kteri bodo do tistega časa letnino plačali. Ne more se drugače ravnati. Res se je društvo še le prav začelo 30. julija, kar je znabiti nektere ude motilo; pa vsi udje so dobili liste za celo leto, torej je bilo tudi treba naročnino na drugi letnik o novem letu ponoviti. Vredn.

**) Želimo, da bi se vaše besede skoraj spolnile. Znano nam je, da ravno v Zatiško Št. Vidski, Trebanjski in Št. Ruperski okolici je mnogo čebelarjev in kraji ugodni

S pridelkom se pri nas ravná tako, kakor bi se ne smelo; kar ste že večkrat grajali. Čebele se namreč še zmiraj žveplajo, spodrezujejo vse vkup, ter tudi vso nesnago vkup v sodčke pomečejo in prodajajo. Potem res ni čudo, da naša roba sladka kakor méd vendar nima prave cene. Letina je pri nas za čebelarje, kakor vsaka druga za kmeta. Od začetka smo mislili, da bomo ob vse čebele in res nam je spomladi mraz zeló vse roje pokončal; potem pa so bile čebele dobre. V ajdovem cvetju je bila spet taka. Naj boljši teden je neprenehoma deževalo in bili smo res vsi obupni. Al pozneje je bilo lepo vreme in pridelek je pri nekterih boljši, pri nekterih slabši, sploh menda bo sredna letina. Če tudi ne bomo veliko medú prodajali, pa saj za pitanje ga imamo dosti, ter smo tudi močne panje za pleme pustili. Bog daj srečo drugo leto, saj smo pred imeli dosti slabih letin! Z Bogom!

Dar in zahvala.

Blagor. gosp. dr. Bleiweis je čebelarski bukvarnici podaril: „Popolno podučenje Antona Janža-ja za vse čebelarje.“ Knjižica je bila izdana l. 1792 v Celji, in se že prav redko kje dobi. Zato izrekamo toliko večo zahvalo.

Gosp. Ambrožič iz Mojstrane je iznajdel čeb. poslušavnik in ga kmet. družbi izročil, ktera ga je blagovoljno tukajšnjemu čeb. društvu podarila.

Gosp. Leopold Urbas, vpok. uradnik v Idriji, je podaril 5 zvezkov „Riem's Fundamentalgesetze der Bienepflege“ l. 1775. Vsem srčna zahvala!

Nenavadni primerljeji.

Na sv. Lukeža dan o 11. uri so v tukajšnjem frančiškanskem samostanu neke čebele rojile. Ob enem je cvetelo češpljevo drevo in neka vinska trta. Ker pa gré do tretjega rado, so ravno tisti dan ptički mlade imeli. Res obilni blagoslov božji!

Drugo polovico vinotoka se je v drevoredu za duhovnico nenadoma cvetje na divjem kostanju prikazalo. Za mladi roj ravno prav.

za čebelarstvo; ude čebelarskega društva od tam doli bi pa lahko vse na prste sošteli. Kje je več čebelarjev v vaši okolici ali na Gorenjskem? ne vemo na tanjko; udov čebelarskega društva je pa mnogo več na Gorenjskem, kakor na Dolenjskem. Tedaj Dolenjci ne zaostajajte! Mi pa tako naglo ne bomo obupali — nobeno drevo ne pade na mahljej. Ker smo društvo začeli brez uda pri mnogih zaprekah, nam tudi ni treba obupnem biti, ko imamo v 15 mesecih blizo 600 udov.